

EL GOS AMB VERGONYA

Hi ha vegades que un no sap perquè se li ocorren grans idees. En el meu cas la que considero la meva millor idea se'm va ocórrer observant el meu gos.

Era un cadell de només sis mesos quan es va fer mal en una pota, no li agradava gens quedar-se sol, intentà trencar la porta del carrer i quan no va poder sortir pel forat que havia fet es va lesionar un colze en tornar a entrar per la força i vam haver d'operar-lo.

El cas és que perquè no pogués tocar-se l'embenat que li cobria la ferida, va haver de portar diverses setmanes un collar protector que és com un "flotador" que es posa al voltant del seu coll i que li feia semblar un passatger a punt de saltar d'un vaixell i la veritat, ens donava molta risa tant als meus pares com al meu germà i a mi quan el vèiem amb el lloc.

- Salta del vaixell li dèiem...

Però això va ser només els primers dies, quan estava tan dolorit i sedat que només volia baixar al carrer el temps just per fer les seves necessitats, però quan se li va passar el dolor, i el portava a passejar i es trobava amb altres gossos, en comptes de buscar-los per jugar o per retar-los com era el normal en ell, s'amagava i estirava la seva corretja per tornar a casa, i llavors em vaig adonar que se sentia avergonyit del seu aspecte, amb aquest enorme i lleg collar i per això no volia jugar.

El "flotador" al coll i la seva pota embenada que li feia coixejar el feien sentir-se ridícul, o almenys aquesta és la sensació que a mi em donava i estava segura que era així, sé que qui no ha tingut gos no ho entendreà, però tot i que tots sabem que els gossos no parlen, els que tenim gossos sabem que les seves mirades són tan eficients per transmetre pensaments com les paraules i qui no s'ho cregui, només n'ha de tenir un per entendre-ho.

El cas és que em preocupava molt veure tan trist el meu cadell, que s'amagava dels altres gossos i de sobte, i aquesta va ser la meva gran idea, se'm va ocórrer la solució.

Vaig recordar que uns mesos enrere, a tenir una videotrucada amb els meus cosins que viuen lluny d'aquí, m'havia refet en veure que tots dos s'havien rapat el cap i estaven calvos tots dos.

Però llavors em van contar perquè ho havien fet, un nen de la seva escola havia superat un càncer i després de molts mesos de tractament havia tornat a l'escola, però clar, després de la quimio havia perdut tot el pèl i per això portava una gorra i s'apartava de tots els altres nens a la escola.

Va ser per això, com em van contar els meus cosins, que tots els nens de la seva classe van fer un pacte i tots es rapinyarien el cap i així el seu amic no se sentiria ridícul i tornaria a jugar amb ells.

El primer dia que els seus companys de classe van ser tots pelats a l'escola, el nen malalt es va alegrar tant que no va poder parar de plorar primer i de riure després, en veure la pinta que tenien tots amb els caps pelats... i tota la resta de l'escola es va acostar a veure que passava...

Segons em van contar els meus cosins, més de la meitat dels nois de l'escola de tots els cursos van aparèixer l'endemà amb el pèl rapat i el nen malalt ja no va tenir més vergonya i va tornar a jugar amb els seus amics i afortunadament, segons em van contar, aquesta ja super bé.

Així va ser com vaig començar, en recodar això, que el meu gos sempre havia jugat amb la gossa dels meus veïns, que era una mica més gran que ell però prou jove com per voler jugar tant com ell, i li expliqui a la seva ama perquè creia que el meu gos s'avergonyia i li demanava fer una prova, posar-li a la seva gossa un flotador al coll com el que havia de portar el meu gos en baixarlos al carrer i comprovar si així el meu s'animava a jugar.

Va ser fantàstic, òbviament primer la gossa no volia portar tampoc el seu flotador al coll, però quan es van veure al camp al qual els portem a passejar i es van adonar que tots dos el portaven, s'ho van passar genial, no deixaven d'intentar mossegar-se'l l'un a l'altre, òbviament tots dos van acabar pitxats, però el meu gos ja no se sentia malament per portar un accessori ridícul sinó que el "flotador" va acabar convertint-se en una joguina super divertida.

I això em va fer pensar que sempre, sempre, faria com havien fet els meus cosins, tot el possible perquè ningú se sentís malament i no volgués jugar per sentir-se diferent o ridícul per qualsevol cosa que li pogués passar...